

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

DE VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER,

**nr. 6575 van 17 februari 2011
in de zaak A. 199.004/XIV-32.817**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrep
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het cassatieberoep, ingesteld op 31 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 53.945 van 28 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 4 februari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege dat jurisdictionele beslissingen neemt waarop artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet van toepassing zijn. Bovendien blijkt uit de lezing van het middel dat de verzoekster een deel van haar asielrelaas herhaalt en zij dus in wezen een nieuwe feitelijke beoordeling beoogt. De Raad van State is als administratieve cassatierechter echter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. Het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

In de mate dat de verzoekster in haar tweede middel tracht aan te tonen dat de door haar aangebrachte vervolgingsfeiten wel degelijk een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. uitmaken, raakt haar uiteenzetting de grond van de zaak. Zoals in de bespreking van het eerste middel reeds werd gesteld, is de Raad van State in de graad van administratieve cassatie niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden. De verzoekster voert nog aan dat de motivering van het arrest zwaar tekort schiet omdat het enkel zou gesteund zijn op het argument dat zij niet helemaal eerlijk is geweest tijdens het interview en er bijgevolg geen sprake kan zijn van een vrees voor vervolging. Daarmee gaat de verzoekster echter voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin op omstandige wijze wordt uiteengezet waarom haar asielrelaas ongeloofwaardig is en waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De verzoekster toont dan ook niet aan dat het bestreden arrest niet zou voldoen aan de formele motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien februari tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Carlo Adams.